

γρίους δάσσει τοῦ Καναδά, οἱ ἐμπορευόμενοι ἐν τῇ Ἀφρικῇ, οἱ καλλιεργούντες διαφόρους φυτείας ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίασι, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐν Βεγγάλῃ περιφρονοῦσι τὰς εὐφυστάτας καὶ μάλιστα γλαφυράς ἀνταποκρίσεις, μετὰ φόβου δὲ ἢ ἐλπίδων μελετῶσι τὰς «δηλοποιήσεις», εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ὁπίων παρέχουσιν ἄφθονον ὕλην βασιλεῖς, αὐτοκράτορες, ὑπηρέται, κλέπται, κακοῦργοι, ἐκατομμυριοῦχοι, καλλιτέχνη, ἀγύρται κλπ.

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ρουσσώ, συνηθέστατον κατέστη ἐν Γαλλίᾳ νὰ διδάσκωνται

τὰ παιδιὰ τέχνην τινὰ. Ὑπῆρχον πολλοὶ πλουσιώτατοι καὶ ἐπιστημοτάτην κατέχοντες κοινωνικὴν θέσιν, ἐκαθόντες τὴν τορνευτικὴν, τὴν λεπτουργίαν κλπ. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ΙΣΤ΄ ἦτο ἐπιτηδειότατος κλειθροποιός. Ὄταν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789 ἐπῆλθεν ἡ μετακτάσεις, πολλοὶ εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι θ' ἀπέβησκον τῆς πείνης ἐν τῇ ξενιτείᾳ, ἐὰν δὲν ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τῆς τέχνης τῶν. Μέλος δέ τι μιᾶς τῶν καλλιτέρων οἰογενειῶν τῆς Γαλλίας ἀνέκτισεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν περιουσίαν του, διότι ἦτο ἄριστος βιβλιοδέτης.

Η ΛΙΜΝΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Λαμαρτίνου.)

Πάντα λοιπὸν θὰ τρέχομε πρὸς ἄγνωστο ἀκρογιαλί,
Θὰ καταποντιζόμεθα 'ς τοῦ τάφου τὴ νυχτιᾶ,
Χωρὶς ποτ' ἐν' ἀπάνεμο μὲς 'ς τὴν ἀνεμοζάλη
Οὔτ' ἓνα καταφύγιον 'ς τὴ βαρυχειμωνιά!

Κύτταξε, λίμνη, κύτταξε! Δὲν ἔκλεισ' ἓνας χρόνος
Πῶπεξε μὲ τὸ κύμα σου χαρούμενη, τρελλῆ,
Καὶ τώρα, τώρα ὁ δύστυχος, κάθουμαι, λίμνη, μόνος
'Σ τὴν πέτρα ἐδ' ὅπου πάντοτε μᾶς ἔβλεπες μαζί.

Καθὼς καὶ τώρα ἐμούγγριζες καὶ τότε ἀγριεμένη
Κ' ἐξέσχιζες τὰ στήθη σου 'ς τοῦ βράχου τὰ πλευρά,
'Ανήσυχη ἐπαράδενες 'ς τὴν ἄκρη θυμωμένη
Κ' ἐράντιζες τὰ πόδια της μὲ τὸν ἀφρὸ συχά.

Θυμᾶσαι, λίμνη, μόνου μας, μιὰ νύχτα ἐγὼ κ' ἐκεῖνη
'Ελάμναμε ἄφωνοι οἱ φτωχοὶ 'ς τὰ κρῖα σου νερά
Τ' ἀγέρι δὲν ἀνάσενε, εἶχες καὶ σὺ γαλήνη,
'Σ τὸν ὕπνο σου δὲν ἄκουες παρὰ τὰ δυὸ κουπιά.

Μὲ μιᾶς τραγοῦδι οὐράνιο, πρωτάκουστο, δροσάτω
Τὸ γέρο τὸν ἀντίλαλο τριγύρω μας ζυπνᾷ.
'Ἐμειν' εὐθὺς παράλυτο τὸ κύμα σου τὸ ἀφράτο
Καὶ τέτοια λόγια ἀκούστηκαν, θυμᾶσαι, ἀρμονικά.

«Δίπλωσε, χρόνε, δίπλωσε τ' ἀκούραστα φτερά σου,
'Ὁραις γλυκαῖς μὴν τρέχετε, σταθῆτε μιὰ στιγμῆ,
Καὶ σὺ μὴ φεύγης, νύχτα μου, μὲ τὴν ἀστροφεγγιά σου,
Τώρα ποῦ ζευγαρώσαμε εἶν' εὐμορφη ἡ ζωή.»

«Τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ βάσανα, τὴν ἐρημιᾶ, τὴ φτώχεια
Θέλουν νὰ φύγουν ἄμετροι· γι' αὐτοὺς γοργὰ γοργὰ,
Χρόνε μου, πέτα κι' ἄφισε 'ς τοῦ ἔρωτα τὰ βρόχια
Τὰ δυὸ μας νὰ χορτάσωμε τόσο γλυκεῖα σκλαδιᾶ.»

«Τοῦ κάκου! Ἡ ὄραις φεύγουνε... Κανεῖς δὲ μὲ προσμένει..
Κανεῖς δὲ μ' ἀκουρμένεται. . . Ἡ νύχτα εἶναι σκληρή. . .
'Αχνίζουν τ' ἄστρα, χάνονται. . . Κρυφὰ κρυφὰ προβαίνει
Τᾶσπλαχνο γλυκοχάραμμα. . . Λυπήσου μας αὐγὴ! . . .»

«Τοῦ κάκου! Ὅλα ξεγέλασμα, εἶν' ὄνειρα καὶ πλάνη,
Ζωή μας εἶν' ἡ ἀγάπη μας καὶ μοναχὴ χαρὰ
'Ας μὴ ζητοῦμε ἀνύπαρχτο 'ς τὸν κόσμον ἄλλο λιμάνι,
Τοῦ χρόνου ἡ ἄγρια θάλασσα δὲν ἔχει ἀκρογιαλιά.»